

Důvody:

Obě nižší stolice vycházejí z právního hlediska, že podmínkou soudit dle Šu 88 odstavec druhý j. n. jest, aby faktura byla dodána zároveň se zbožím nebo již před jeho dojitím. Soud první stolice zjistil, že faktura žalovaného musela dojíti zároveň se zbožím, kdežto odvolací soud dospěl ku zjištění opačnému, že totiž faktura nedošla současně se zbožím ani před ním. Avšak toto zjištění odvolacího soudu není procesuálně bezvadným. Právem pokládá se stěžovatelka ve svých právech, býti přítomnu výsledku svědků a klásti na ně otázky (§§ 289, 341, c. ř. s.), dotčenou tím, že odvolací soud vyžádal si od soudu první stolice pouze zprávu o tom, v jakém smyslu byla výpověď svědkyně Anny R-ové, jejíž seznání shledal odvolací soud nejasným, přednesena, a to po případě po informativním výsledku této svědkyně. Soud první stolice požádal o tento výsledek soud, který byl již dříve činným jako soud dožádaný, a tento provedl výsledek, nevyrozuměv o něm zástupce stran, kteří se původně nevzdali práva, býti přítomni výsledku této svědkyně. Postup tento porušuje shora uvedené zásady civilního řádu soudního a, znemožniv rekurentce účast na jednání, způsobil vadu odvolacího řízení po rozumu Šu 503 čís. 2 c. ř. s., jež brání důkladnému probrání a posouzení věci. Okolnost, že se obě strany vzdaly ústního odvolacího líčení, neměla odvolacímu soudu brániti, by nevydal řádné průvodní usnesení o opakování důkazu (připuštění důkazů nových), neboť neúplnost řízení byla v odvolání vytýkána a nebylo lze o tomto odvolacím důvodu rozhodnouti již v sezení neveřejném podle ustanovení §§ 471 čís. 7 c. ř. s., nýbrž toliko na základě ústního odvolacího líčení, an se nejednalo o pouhé vysvětlení, nýbrž o opětný výsledek svědka, na který se klade duraz, a o zjištění skutkového podkladu pro správné rozhodnutí o námitce nepřislušnosti (Neumannův komentář k Šu 473 vzt. 492 c. ř. s. a Klein: Vorlesungen str. 244).

Čís. 2687.

Odklad exekuce vyklizením (nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.) nelze povolití manželci, jenž se smírem zavázal vystěhovati se ze společného bytu za účelem provedení rozvodu.

(Rozh. ze dne 5. června 1923, R I 429/23.)

Manžel zavázal se manželce smírem, že se vystěhuje ze společného bytu za účelem provedení rozvodu. Proti exekuci manželky na vyklizení žádal manžel za odklad exekuce. Soud první stolice žádosti vyhověl, rekursní soud ji zamítl. Důvody: Povinná strana opřela návrh na povolení odkladu exekuce nuceným vyklizením používaného jí bytu o vládní nařízení ze dne 25. června 1920 čís. 409 sb. z. a n., které, jsouc vlastně doplňkem zákona o ochraně nájemníků, má povahu na výsost výjimečnou, pročež dlužno jeho ustanovení vykládati přesně. Z jeho nadpisu a z Šu 1, zvláště pak z použitých v něm zkratk »a pod.«, »atd.« nutno usuzovati, že v nařízení tom míněno jest vyklizení místností najatých a jim podobných a právní poměr nájemníka, domovníka,

zaměstnance k majiteli domu, k zaměstnavateli a poměry těmto podobné. Poměr manžela, žijícího v domácnosti s manželkou a používajícího s ní společného bytu, jest však poměrem naprosto odlišným a nelze jej proto zařaditi mezi případy vládního nařízení. Používání společného bytu jest tu nerozlučně spojeno s manželským spolužitím. Toto spolužití bylo však dobrovolným rozvodem obou stran zrušeno a podle dohody měl se manžel již dne 15. srpna ze společného bytu vystěhovati. Z toho, že v soudním smíru ze dne 12. května 1922 zavázal se manžel své manželce do té doby, než se ze společného bytu vystěhuje, platiti vyšší částku jako výživné, než později, nelze zajisté dovozovati, že mezi nimi bylo došlo k uzavření smlouvy nájemní nebo podnájemní. K tomu se úmysl jejich nenesl. Výklad takový příčil by se účelu smíru a dobrovolného rozvodu od stolu a lože, jehož podstatou a cílem jest, aby manželské soužití a společné bydlení bylo zrušeno. Po názoru rekursního soudu není tu tedy mezi stranami takového poměru, jaký mělo na mysli vládní nařízení, a ustanovení jeho na tento případ proto vůbec vztahovati nelze.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ať právním důvodem užívání společného bytu s manželkou byla původně nájemní smlouva nebo manželské spolužití, jisto je, že smírem ze dne 12. května 1922 zavázal se stěžovatel vystěhovati se ze společného bytu do 15. srpna 1922 a to za účelem provedení rozvodu, na kterém se strany usnesly a o jehož povolení zároveň žádaly. Tento smír tvoří právo mezi stranami. Na základě tohoto smíru jest tudíž posuzovati otázku důvodnosti žádaného odkladu exekuce vyklizením. Dle onoho smíru není stěžovatel již nájemníkem, byť snad dřív jím i býval, neboť vzdal se jím dobrovolně práva nájemního (pakli mu příslušelo), by tím umožnil provedení rozvodu. Nejde tu tudíž o poměr domácího pána nebo vůbec pronajímatele bytu k nájemci (podnájemci), nýbrž o poměr rozvedeného manželského spolužití, a tedy o právo manželčino na oddělené bydlení plynoucí z rozvodu, jež by odkladem exekuce zmařeno bylo, což dopustiti nelze, ježto není účelem vl. nař. čís. 409/20, zasahovati v poměry manželské, nýbrž dotčena mohou jím býti jen věcná a obligační práva k bytu, pročež právem soud rekursní odklad exekuce nepovolil.

Čís. 2688.

Ku založení příslušnosti bursovního soudu rozhodčího se nevyhledává, by přijetí závěrného listu zmocněncem stalo se písemně.

(Rozh. ze dne 5. června 1923, R I 510 23.)

O b c h o d n í s o u d zamítl zmateční stížnost do nálezu rozhodčího soudu Pražské bursy pro zboží a cenné papíry. R e k u r s n í s o u d nálezu bursovního soudu zrušil. D ů v o d y: Jde především o to, zda byla mezi stranami uzavřena platná smlouva o podrobení se rozhodčí